

بر آستان جانان

راهی بزن که آهی بر ساز آن توان زد

شعری بخوان که با او رطل گران توان زد

بر آستان جانان گر سر توان نهادن

گلبنگ سربلندی بر آسمان توان زد

قد خمیده‌ی ما سهلت نماید اما

بر چشم دشمنان تیر از این کمان توان زد

بار دیگر در آستانه‌ی قتل عام زندانیان سیاسی در ایران قرار داریم، قتل عامی که از بدو روی کار آمدن رژیم جنایتکار جمهوری اسلامی شروع و تا کنون بدون وقفه با فراز و نشیب ادامه دارد.

به یاد آریم اسیران کردستان را در سال ۵۸ و تیرباران آنان را در پاوه و سنندج و به خون خفتن رفقا احسن و شهریار ناهید و هم‌زمان‌شان را به دستور خمینی و فرمان آتش به قلب عاشقشان به وسیله‌ی خلخالی جلاد.

به یاد آریم سال ۶۰ را، زندانیان مبارز و کمونیست را که حتا قبل از مشخص شدن هویت‌شان و بدون محاکمه و به فاصله‌ی کوتاهی بعد از بازداشت به جوخه‌های مرگ سپرده شدند.

آری به یاد آریم سالیان سیاهی را که روزی نامه‌های حکومتی هر روز لیست کم و بیش از صد نفر زندانی سیاسی از عزیزترین فرزندان خلق‌های ایران را به اطلاع مادران و پدران چشم به راه فرزندان‌شان می‌رساندند.

به یاد آریم اوج کشتار و قتل عام دسته جمعی زندانیان سیاسی در تابستان سال ۶۷ را، زندانیانی که در مقابل تفتیش عقیده در مقابل فرستادگان خمینی بلند قامت ایستادند و نه! گفتند. نه! گفتند و سرفراز سربردار شدند و نیمه جان از دارها پائین کشیده شدند و با ماشین‌های حمل گوشت به گورستان‌های بی نام و نشان و به خاوران‌های سراسر ایران برده شدند و در گورهای دسته جمعی نه دفن بلکه رها شدند؛ رها شدند تا نسیم بوی و خیرشان را به مادرانشان برساند و برسند تا دست و سر و صورت از خاک بیرون مانده‌ی جگر گوشه‌شان را بر دل و دیده نهند و خاموش از بیدادگری سرمایه‌دار داد از جگر برکشند: ای جلاد ننگات باد!

به یاد آریم اسیران تظاهرات سال ۸۸ را زندانیان کهریزک را که به کرامت انسانی‌شان دست درازی شد. جوانانی که در اوج غرور و آزادی خواهی سر به فلک می‌کوبیدند تا آن را بشکافند و طرحی نو در اندارند؛ جوانانی که پیش خانواده و دوست و رفیق حرمتی داشتند و سر بلند بودند چگونه شب پرستان سیه دل و تاریک اندیش غرورشان را شکستند و خم به سر و قامت‌شان زدند.

آری، هر روز این حکومت از اولین روز به قدرت خیزیدن، خیز برداشتن علیه هر آن چیزی بوده و هست که نشانی از شرف و کرامت انسانی دارد. دشمنی با هر ندای آزادی خواهی، ستیز با فرزندان راستین مردم محروم و زحمتکش ایران بوده است. سرکوب زنان آزادی خواه و مبارز و کمونیست در ذات سیستم سرمایه‌داری‌اش است و سرکوب کارگران رسالت تاریخی اوست.

امسال در آستانه‌ی سالگرد به خون خفته‌گان قتل عام زندانیان سیاسی در ایران شاهد قتل عام خلقی آواره از سرزمین خویش نیز بودیم که بیش از نیم قرن است در زیر ستم و سرکوب دارد می‌جنگد و برپا ایستاده است و مقاومت می‌کند. خلقی که اولین بار نیست قتل عام و کشتار می‌شود، اولین بار نیست که کودکان‌شان جلو چشمشان پرپر می‌شوند و فرزندان در آغوش خود شاهد مرگ والدین خود هستند.

جهان سرمایه‌داری جهان ستم و استثمار، جهان غارت و چپاول و ثروت و منابع ملت‌های محروم، امروز بر حمام خونی که رژیم صهیونیستی اسرائیل در غزه راه انداخته چشم فرو بسته است و او را تا دندان به مدرن‌ترین و مجهزترین سلاح‌های ضد بشری و مرگ آور مسلح کرده است و از جنایات‌اش به اشکال مختلف حمایت می‌کند.

در همین شرایط و از سوی دیگر شاهد تراژدی نسل کشی و جنگ‌های منطقه‌ای و به ظاهر قومی و عقیدتی هستیم که از طرف قدرت‌های امپریالیستی شکل گرفتند و در جهت منافع کوتاه مدت و بخصوص دراز مدت آنان فعالیت می‌کنند. گروه‌های تروریستی که عقب مانده و ارتجاعی قلمداد می‌شوند اما به پیشرفته‌ترین مهمات جنگی و تبلیغاتی مجهز شده‌اند. قربانیان گروه جنایت پیشه‌ی داعش چه کسانی هستند؟ جز مردم محرومی که بیش از یک دهه از لشکر کشی امریکا و متحدین‌اش برای ایجاد "دمکراسی" در خاور میانه هر روز در بین انفجار بمب و موشک و دود و باروت دارند جان می‌کنند. جنایت کاران به این هم اکتفا نکردند و سگان هار خود را به جان این مردم به جان آمده رها کرده تا زنان‌شان را در بازار نینوا به بردگی فروشند و مردان‌شان را سلاخی کنند و کودکان‌شان را در کوه‌های خشک و بی آب از تشنگی و گرسنگی از پا در آورند.

جهان امروز بدتر از هر دوره‌ای دیگر گرفتار نظم گنبدیده‌ی نظام سرمایه‌داری است، نظامی که جز به سود به هیچ چیز دیگر فکر نمی‌کند. تمام جنگ‌ها، خونریزی‌ها، قتل عام‌ها و کشتار و آوارگی مردم در سراسر جهان ناشی از سلطه شوم امپریالیستی بر اقتصاد و بازار و فرهنگ جامعه است.

از این رو مردم محروم و کارگران و زحمتکش‌ان و تمام انسان‌های شریفی که دل در گرو جامعه‌ای انسانی دارند که مقدم بر هر چیز سعادت و کرامت و خوشبختی و برابری انسان را خواستارند، هیچ راهی جز برچیدن این نظام فاسد و ایجاد جهانی دیگر ندارند. جهانی که در آن جنگ افسانه است، دروغ وجود ندارد و هیچ انسانی به حریم و حقوق هیچ انسان دیگری دست درازی و تجاوز نمی‌کند و استثمار انسان از انسان بدترین توهین به نوع بشر خواهد بود.

ما امروز طبق سنت هر ساله و براساس وظیفه در این میدان جمع شدیم تا بار دیگر فریاد دادخواهانه‌ی مادران و خانواده‌های داغ دیده و بازماندگان به خون خفته‌گان را به گوش جهانیان برسانیم و افساگر جنایات بی شمار رژیم ضد مردمی جمهوری اسلامی در حق مردم تحت ستم ایران باشیم و هم چنین از تمامی مبارزات خلق‌های آزادی خواه جهان حمایت و پشتیبانی کنیم.

پیروز باد انقلاب!

سرنگون باد رژیم جنایت‌کار سرمایه‌داری جمهوری اسلامی!

نابود باد امپریالیسم خونخوار و دشمن آسایش انسان!

نابود باد صهیونیسم، زنده باد مقاومت مردم فلسطین!

زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم!

برپادارنده‌ی یادمان به خون خفته‌گان دهه‌ی شصت و قتل عام زندانیان سیاسی در تابستان سال ۶۷ و همه‌ی ره هروان راه آزادی و سوسیالیسم. ۳۰ آگوست ۲۰۱۴ در میدان مرکزی شهر آمستردام (دام) هلند:

کمیته میزکتاب آمستردام، سازمان زنان هشت مارس (ایران، افغانستان)، خانه‌ی هنر و جمعی از فعالین جنبش کارگری

آگوست ۲۰۱۴ هلند